

1559
 ætatem regiis virtutibus excultus, ita Michaelium est alloquutus, ut singularem prudentiam, atque expeditum ad res præclare gerendas ingenium ostenderet. Gratias Senatui agit; summo se Rempublicam amore prosequi testatur; iniquo licet fato patre sibi erepto, eandem, quam ipse coluerat cum Venetis amicitiam, retenturum, neque ulla in re patri concessurum: quæ ad illius dignitatem, vel incrementum spectarent, uti præcipuum inter Reipublicæ amicos deceret, curaturum. Eodem officii genere cum Regina matre, quam atro vestitu, tenebricosis parietibus clausam cum filiis, regiisque sororibus invenit, Michaelius usus est: quæ paucis, intercisisque verbis par filio in Rempublicam studium significavit. Eodem tempore Marcus Antonius Amulius Gandavum pervenit, ac Philippo Reipublicæ nomine pacem est gratulatus; quam licet ob inopportunum Henrici obitum plerique brevi convellendam arbitrarentur; attamen constans adeo in ea servanda Philippus extitit; nec minus Galli, vel ob Regis immaturam adhuc ætatem, vel ob novarum rerum semina, quæ jam tum in Gallia jactabantur, pro ea retinenda solliciti fuere; ut, affinitatis vinculo adjecto, pax inter gentes alioqui infensas diuturnior, ac sibi initio suaserant, futura videretur; ex qua ille in primis fructus cunctorum votis expectabatur, ut religionis dissidia, quibus per tot annos christiana respublica lacerata, atque afflicta fuerat, tollerentur.

Vigebat fane vehemens christianorum Principum in id studium; Paulusque in primis Pontifex Maximus pio in religionem animo nihil non effecturus videbatur, nisi affecta jam ætas, domesticæ curæ, atque nimius quidam impetus, quo acri, ac rigida severitate mortales detertere potius, quam allicere censebatur, offecissent. Nam cum ad eum multa de nepotum avaritia, ac libidine allata essent, quæ aliquamdiu vel timor, vel obsequium opprimerat, vehementer commotus, atque iracundiæ æstu impatiens, nunc familiæ sobolem detestari; nunc amicorum, atque eorum, quibus ipse se crediderat, fidem conqueri; inscium, & immeritum omnium odium, atque invidiam subiisse. Statimque Carolum Carassam Cardinalem, Paliani Ducem, Montisbelli Marchionem urbe expellit; auctoritate, ac dignitatibus, quibus pontificatum gesserant, exuit; sacrorum

Carolus
 Carassa
 Card. &
 Paliani
 Dux a Pontifice Roma
 expulsi, &
 dignitatibus exuri.